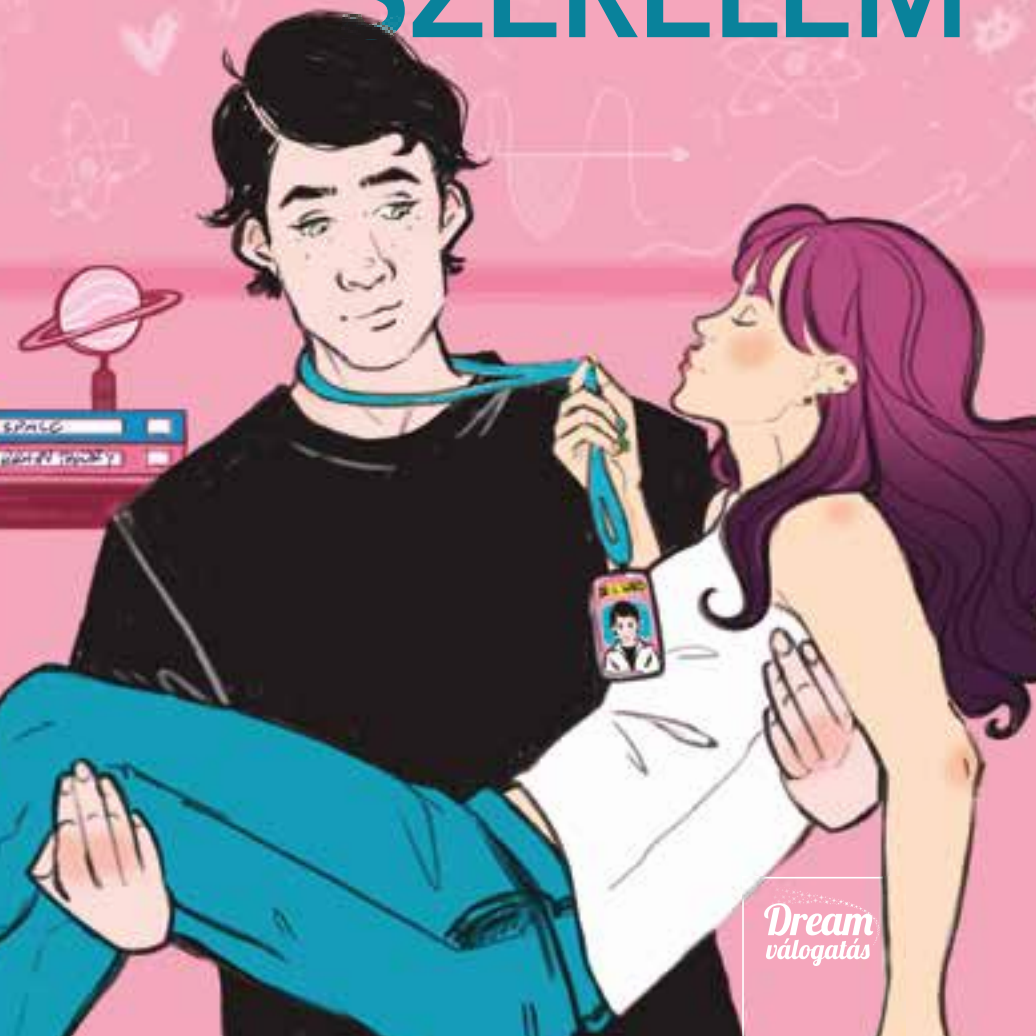

Világsiker és TikTok szenzáció

ALI HAZELWOOD

Eszméletlen **SZERELEM**

Dream
válogatás

Mint egy lila hajú jedi, aki egyensúlyt hoz a férfiak uralta univerzumba, Bee Königswasser egyetlen egyszerű elvet követ az életében: mit tenne Marie Curie? Ha a NASA felajánlaná neki egy neuromérnöki projekt vezetését, Marie kérdés nélkül igent mondana. Csakhogy a modern fizika anyjának sosem kellett osztoznia a feladaton Levi Warddal.

Jó, persze, Levi vonzó a maga sötét hajú, magas, metsző tekintetű módján. És erős karjaival romantikus hősként megmenti Beet, amikor a lány szorult helyzetbe kerül a laborban töltött első napján. De már évekkel ezelőtt, még a doktori iskolában teljesen világossá tette, hogy mit érez a lány iránt.

Bee laborfelszerelése nem jött meg, a kollégák levegőnek nézik, ezért úgy érzi, hogy a karrierje megint megfeneklik. Talán a nyakszirti lebenye játszadozik vele, de Bee esküdni merne rá, hogy Levi szép lassan a szövetségesevé válik, támogatja az ötleteit, és... felfalja őt a szemével. A lány neuronjai pedig lánggra lobbannak. De amikor eljön az idő, hogy lépjen, és kockára tegye a szívét, egyetlen dolog számít: mit tesz most Bee Königswasser?

Ali Hazelwood nem csupán A szerelem képlete című világsiker szerzője, hanem agykutatásról szóló tanulmányoké is, amelyekben viszont nem smárolnak, és nem mindig élnek boldogan a végén. Olasz származású, élt Japánban és Németországban, aztán az Egyesült Államokban szerzett PhD fokozatot idegtudományból. Most már egyetemen tanít, ami eleinte halálra rémítette. Amikor nem dolgozik, akkor fut, cake popot eszik, és sci-fi filmeket néz a két macskájával és a férjével.

Tudj meg többet a könyvről:

www.alihazelwood.com

www.facebook.com/DreamValogatás

www.facebook.com/DreamKonyvek

„Szípkézű párbeszéd és kedvelhető, sokszínű mellékszereplők. Szórakoztató realista regény, amit az olvasók nem tudnak majd letenni.” **Library Journal**

„Ez a könyv élvezetes és erotikus (értsd: eszméletlenül szexi), benne van minden, amit egy modern romantikus könyvtől vársz. Hazelwood egy rendkívül érdekes, kockákról szóló szerelmi történetet szállít azoknak, akik imádják a tudományt, a csábítást és a szuperdögös főszereplő pasikat. Aki élvezte A szerelem képletét, annak biztos tetszeni fog az Eszméletlen szerelem is!” **Booktopia**

„Az elmés és szerethető szereplőkkel, lendületes prózával és az egyik kedvelt toposz (ellenségből szerelmesek) egyedi feldolgozásával Hazelwood meggyőzően navigál a tudományos világ veszélyes hullámai között.”

Publishers Weekly

„A NASA-nál játszódó sztorit a pörgős párbeszéd és a csípős megjegyzések teszik A szerelem képletének méltó és felejthetetlen párjává. Ragyogó, szokatlan és fantasztikusan élvezhető történet, ami egy leheletnyi kémkedéssel, némi hősi cselekedettel és egy váratlanul felbukkanó főgonosszal szórakoztat.” **Booklist**

Dream
válogatás

ALI HAZELWOOD

Eszméletlen
SZERELEM

— részlet —

1

A HABENULA: CSALÓDÁS

ELÁRULOM, MI A KEDVENC érdekes infómorzsám: dr. Marie Skłodowska-Curie laborköpenyben állított be az esküvőjére.

Igazából ez elég menő sztori: egy kutató barátja összehozta őt Pierre Curie-vel. Feszengve bevallották, hogy olvasták egymás tanulmányait, flörtöltek a folyékony urániummal teli mérőedények fölött, és a pasi egy éven belül megkérte a kezét. De Marie eredetileg csak azért érkezett Franciaországba, hogy megszerezze a diplomáját, és így vonakodva, de visszautasította a férfit, hogy visszatérhessen Lengyelországba.

Ta da, da, da... ☹

Ekkor lép színre a Krakkói Egyetem, a történet főgonosza és tudtán kívül Kupidója, ami azért nem biztosított Marie-nak oktatói állást, mert nő volt (Nagyon elegáns, Krakkói Egyetem!). Rohadt egy húzás, tudom, de megvolt az a szerencsés mellékhatása, hogy egyenesen visszalökte Marie-t Pierre szerető és még nem radioaktív karjaiba. A két csodaszép stréber 1895-ben összehá-

zasodott, és Marie, akit akkoriban nem igazán vetett fel a pénz, olyan esküvői ruhát választott magának, ami elég kényelmes volt ahhoz, hogy minden nap azt viselje a laborban. Az én hősnőm gyakorlatias volt.

Persze ez a sztori sokkal kevésbé lesz menő, ha előreugrunk kábé tíz évet, amikor Pierre-t elütötte egy hintó, és magára hagyta Marie-t a két kislánnyal. Pillantsunk hát bele 1906-ba, ott találjuk meg a történet valódi tanulságát: rossz ötlet abban bízni, hogy az emberek veled maradnak. Így vagy úgy, de végül mind elmennek. Talán megcsúsznak egy esős reggelen a Rue Dauphine-on, és összezúzza a koponyájukat egy ló vontatta kocsis. Talán elrabolják őket a földönkívüliek, és eltűnnek a végtelen űrben. Vagy talán lefekszenek a legjobb barátnőddel hat hónappal azelőtt, hogy összeházasodnátok, így kénytelen vagy lemondani az esküvőt, és egy rakás pénzt veszítesz a foglalók miatt.

A határ tényleg a csillagos ég.

Mondhatjuk, hogy a Krakkói Egyetem csak egy kis gonosztevő. Félreértés ne essék: boldogan elképzelem, ahogy dr. Curie *Micsoda nő* stílusban visszatáncol Krakkóba az esküvői ruhájában/laborköpenyében, a két Nobel-díját lobogtatva, és azt kiabálva: „Nagy hiba. Nagy. *Hatalmas.*” De a valódi főgonosz, aki megríkatta Marie-t, és aki miatt éjszakánként a plafont bámulta, a veszteség volt. A gyász. Ami valóban múlandóvá teszi az emberi kapcsolatokat. A valódi főgonosz a szerelem: egy instabil izotóp, ami állandóan spontán radioaktív bomláson esik át.

És ezért soha nem bűnhődik meg.

Tudod, hogy ezzel szemben mi megbízható? Mi az, ami egész életében soha, de *soha* nem hagyta cserben dr. Curie-t? A kíváncsisága. A felfedezései. Az eredményei.

A tudomány. *A tudomány* a csúcs.

Ezért amikor értesít a NASA – *Engem! Bee Königswassert!* –, hogy kiválasztottak a BLINK, az egyik legnagyobb presztízszű neuromérnöki kutatási projektjük vezetőjének, visítok. Hangosan és boldogan sikongatok a parányi, ablaktalan irodámban a Bethesda kampuszán a Nemzeti Egészségügyi Intézetben. Visongok a csodálatos teljesítménynövelő technológia miatt, amit nem másoknak fogok építeni, mint a NASA űrhajósainak. Aztán eszembe jut, hogy a falak papírvékonyak, és a bal oldali szomszédom egyszer hivatalosan panaszt tett ellenem, amiért a kilencvenes évek alternatív női rockbandáit hallgattam fejhallgató nélkül. Úgyhogy rászorítom a kézfejemet a számra, beleharapok, és a lehető leghalkabban ugrálok föl-le, miközben szétárad bennem a boldogság.

Úgy képezem, hogy dr. Curie is ezt érezhette, amikor 1891 végén végre megengedték neki, hogy felvételizzen a Párizsi Egyetemre: mintha a tudományos felfedezések (lehetőleg nem radioaktív) világa végre elérhető közelségbe került volna. Ez életem eddigi legfontosabb napja, és ezzel egy zseniális ünnepi hétvége veszi kezdetét. A csúcspontjai:

- Elmondom a hírt a három kedvenc kollegámnak, és elmegyünk a szokásos bárunkba, benyakalunk több kör lemon drop martinit, és felváltva, nevetésgészen utánozzuk azt, amikor Trevor, a ronda, középkorú főnökünk megkért minket, hogy ne szeressünk bele. (A tudományos világban a férfiak sokszor tévképzetekbe ringatják magukat; kivéve persze Pierre Curie-t. Ő sosem tenne ilyet.)
- Átfestem a hajamat rózsaszínről lilára. (Otthon kell elintéznem, mert az egyetem fiatal mun-

katársai nem engedhetik meg maguknak, hogy szalonokba járjanak; a zuhanyzóm a végére úgy szokott kinézni, mint egy vattacukorgép és egy unikornis-vágóhíd keveréke, de a mosómedve incidens után – amiről, hidd el, nem akarsz tudni – amúgy sem kaptam volna vissza a foglalommat).

- Elmegyek a Victoria's Secretbe, veszek egy csini, zöld fehérnemű együtttest, és nem hagyom, hogy bűntudatom legyen az ára miatt (bár hosszú évek óta nem látott senki ruha nélkül, és ha rajtam múlik, még sok-sok évig nem is fog).
- Letöltöm „A kanapétól a maratonig” tervét, amit már meg akartam csinálni, és elmegyek futni. (Aztán hazabicegek, átkozom a nagyravágyásomat, és azonnal visszalépek „A kanapétól az 5 kilométerig” programra. Nem hiszem el, hogy vannak, akik *mindennap* edzenek).
- Sütök nasit Finneasnak, az idős szomszédom ugyanannyira idős macskájának, aki gyakran betoppan a lakásomba egy második vacsira. (Hálából pedig széttépi a kedvenc pár Converse-emet. Dr. Curie – végtelen bölcsességében – valószínűleg kutya párti volt.)

Röviden: csodásan érzem magam. Még akkor sem vagyok szomorú, amikor eljön a hétfő. Csak a szokásos – kísérletek, labormegbeszélések, mirelit kaja és sajátmárkás Lacroix adatelemzéssel fűszerezve –, de a BLINK gondolatára még a régi dolgokat is újnak és izgalmasnak érzem.

Őszinte leszek: betegre aggódtam magam. Miután négy pályázati jelentkezésemet utasították el kevesebb mint hat hónapon belül, biztos voltam benne, hogy a karrierem megfeneklett, sőt, talán véget is ért. Valahányszor Trevor behívott az irodájába, hevesen vert a szívem, izzadt a tenyerem, biztosra vettem, hogy közli, nem újítja meg az éves szerződésemet. Az elmúlt pár év, mióta végeztem a doktorin, nem volt igazán jó móka.

De ennek vége. A NASA szerződéses munkatársának lenni hatalmas karrierlehetőség. Végére is könnyörtelen szelektálás után választottak olyan aranyifjak helyett, mint Josh Martin, Hank Malik, sőt Jan Vanderberg, a szörnyű pasas, aki úgy szapulja a kutatásomat, mintha olimpiai sportág lenne. Voltak visszaeséseim, nem is egy, de miután majdnem két évtizedet töltöttem az agy megszállottjaként, itt vagyok: a BLINK vezető idegkutatója. *Űrhajósoknak* fogok felszerelést tervezni, olyan eszközöket, amelyeket az *űrben* fognak használni. Így kiszabadulok Trevor ragacsos, szexista markából, és szerzek magamnak egy hosszútávú szerződést, valamint saját labort saját kutatási tervvel. Ez a fordulópont a szakmai életemben; és őszintén, engem csak ez az élet érdekel.

Napokig eksztázisban vagyok. Madarat lehetne velem fogatni. Eksztázisban lehetne velem madarat fogatni.

Aztán hétfőn délután 16:33-kor pittyeg az e-mailem, a NASA üzent. Elolvasom az illető nevét, aki velem együtt fogja irányítani a BLINK-et, és hirtelen eltűnik az eddig érzett eksztázis.

* * *

- EMLÉKSZEL Levi Wardra?

- *Brennt da etwas... hm?*¹ - A telefonban Mareike hangja álomittas, letompítja a rossz vonal és a távolság. - Bee? Te vagy az? Hány óra van?

- Nyolc tizenöt Marylandban és... - Gyorsan utána-számolok az időeltolódásnak. Reike pár hete Tádzsikisztánban járt, de most talán... Portugáliában van? - A te időd szerint hajnali kettő.

Reike felmordul, nyög, nyöszörög, és még egy rakás olyan hangot ad ki, amelyet túlságosan jól ismerek, mivel életünk első két évtizedében együtt laktunk. Leülök a kanapémra, és kivárom, amíg megkérdezi:

- Ki halt meg?

- Senki. Már mint *valaki* biztosan meghalt, de senki olyan, akit ismerünk. Tényleg aludtál? Beteg vagy? Repüljek oda? - Őszintén aggódom, hogy a testvérem nem egy klubban bulizik, meztelenül fürdözik a Földközi-tengerben, vagy egy csapat varázslóval lóg, akik az Ibériai-félsziget erdőiben élnek. Nagyon nem jellemző rá az éjszakai alvás.

- Nem kell. Megint csóró vagyok. - Ásít. - Napközben magánórákat adok gazdag, elkényeztetett portugál fiúknak, amíg össze nem szedek annyit, hogy elrepülhessek Norvégiába.

Több eszem van annál, minthogy megkérdezzem, „Miért Norvégiába?”, mivel Reike csak annyit válaszolna, hogy „Miért ne?”. Inkább ezt válaszolom:

- Küldjek egy kis pénzt? - Nem vagyok épp tele pénzzel, főleg a - mint kiderült - korai - ünnepléssel töltött napok után, de pár dollárról le tudok mondani, ha odafi-gyelek. És nem eszem. Pár napig.

¹Itt kb. Ég a ház?

– Nem kell, a vakarcok szülei jól fizetnek. Pfú, Bee, tegnap egy tizenkét éves megpróbálta megfogni a cicimet!

– Undorító. Mit csináltál?

– Természetesen közöltem veled, hogy levágom az ujjait. Egyébként... minek köszönhetem, hogy ilyen brutálisan felkeltettél?

– Sajnálom!

– Nem, nem sajnálok!

Elmosolyodom.

– Nem, tényleg nem sajnálok. – Mi értelme annak, hogy a DNS-ed 100%-ban megegyezik valakivel, ha nem ébresztheted fel egy vészdumcsira? – Emlékszel a kutatási projektekre, amit említettem? A BLINK-re?

– Aminek te vagy a vezetője? A NASA-nál? Ahol a te csini agytudományodat használják, hogy csini sisakokat gyártsanak, és a csini úrhajósok jobbak legyenek az űrben?

– Aha. Kábé. Kiderült, hogy nem vezetem, csak *társ*-vezetem. A pénzt az NIH² és a NASA adja. Farokméregetésbe kezdtek, hogy melyik intézmény legyen a főnök, és végül úgy döntöttek, hogy két vezető lesz. – A szemem sarkából észreveszek egy narancssárga villanást: Finneas felugrik a konyhaablak párkányára. Néhányszor megvakarom a fejét, és beengedem. Kedvesen nyávog, és megnyalja a kezemet. – Emlékszel Levi Wardra?

– Valamelyik pasi, aki próbálja velem felvenni a kapcsolatot, mert gonorrhoeás?

– Mi? Nem! A doktori iskolában talákoztam veled.

– Kinyitom a szekrényt, ahol a Whiskast tartom. – Biomérnökként PhD-zett a laborunkban, és ötödéves volt, amikor én kezdtem...

– A Wardbarom!

²National Institutes of Health = Nemzeti Egészségügyi Intézet

– Aha, ő az.

– Emlékszem! Nem volt... dögös? Magas? Izmos?

Elfojtok egy mosolyt, és kaját öntök Finneas tálkájába.

– Nem tudom pontosan, mit gondoljak arról, hogy az egyetlen, amire emlékszel a doktoris ősellenségemről, hogy 190 centi. – Dr. Marie Curie testvérei, a neves orvos, Bronisława Dłuska és az oktatási aktivista, Helena Szalayowa sosem tettek volna ilyet. Hacsak nem voltak olyan kiéhezett nőszemélyek, mint Reike, mert abban az esetben nagyon is.

– *És izmos.* Büszkének kellene lenned rám, hogy elefántmemóriám van.

– Az is vagyok. Szóval megmondták, ki lesz a társam a projekt vezetőjeként, és...

– Na ne! – Reike biztosan felült. A hangja hirtelen kristálytisztá. – *Na ne!*

– Na de! – Hallgatom a testvérem mániákus, boldog kacaját, miközben kidobom az üres tasakot. – Tudod, legalább megjátszhatnád, hogy nem élvezed ennyire.

– Ó, megjátszhatnám. De vajon meg is teszem?

– Nyilván nem.

– Sírtál, amikor kiderült?

– Nem.

– Lefejelted az asztalt?

– Nem.

– Ne hazudj nekem! Van egy hupli a homlokodon?

– ... Talán egy kicsi.

– Jaj, Bee! Kösz, hogy megosztottad velem ezt a nagyszerű hírt! Nem a Wardbarom mondta, hogy bronda vagy?

Sosem mondta, vagy legalábbis nem ezekkel a szavakkal, de olyan hangosan nevetek, hogy Finneas riadtan néz rám.

– Nem hiszem el, hogy arra még emlékszel!

– Miért? Azon nagyon kiakadtam. Te baromi dögös vagy!

– Csak azért mondd, mert pont úgy nézek ki, mint te.

– Jé, észre sem vettem!

Ez egyébként nem teljesen igaz. Igen, Reikével mindketten alacsonyak és vékonyak vagyunk. Ugyanolyan szimmetrikusak a vonásaink, és kék a szemünk, ugyanolyan egyenes és sötét a hajunk. De az *Apád-anyád idejőjön!* korszakon már túljutottunk, és huszonnyolc éves korunkra senkinek sem okozna gondot megkülönböztetni minket. Hisz a hajam különböző pasztellszínekben pompázott az elmúlt évtizedben, imádom a piercingeket, és van tetkóm is. Reike világjáró művészlélek, az igazi szabadszellelem a családban, de a divat terén nem fáradt ezzel. Itt jöttem én, az elvileg unalmas tudós.

– Szóval ő az? Aki közvetve sértegetett engem?

– Aha. Levi Ward. Az egyetlen és utánozhatatlan.

Vizet töltök egy tálba Finneasnak. Ez *nem egészen* így volt. Levi konkrétan soha nem sértegetett. Burkoltan viszont...

Az első tudományos előadásomat a doktori képzés második szemeszterében tartottam, és nagyon komolyan vettem. Bemagoltam az egész szöveget, hatszor újracsináltam a Power Pointot, még a tökéletes öltözék miatt is agonizáltam egy sort. A végén a szokásosnál csinosabban öltöztem fel, és Annie-nek, a doktoris legjobb barátnőmnek az a jó szándékú, de szerencsétlen ötlete támadt, hogy rávegye Levit, hogy bókoljon nekem.

– Ugye, hogy Bee ma különösen csinos?

Valószínűleg ez az egyetlen társalgási téma jutott eszébe. Hiszen Annie mindig arról áradozott, hogy a pasi milyen titokzatosan jóképű a sötét hajával, a széles vállával

és az érdekes, szokatlan arcával; hogy mennyire szeretné, ha nem lenne ennyire visszafogott, és randira hívná. Csak-hogy úgy tűnt, Levit egyáltalán nem érdekli a társalgás. Elmélyülten fürkészett engem a metsző, zöld szemével. Tetőtől talpig, jó hosszan végigmért. Aztán azt mondta...

Semmit. Az égvilágon semmit nem mondott.

Csak – ahogy azt Tim, az ex-vőlegényem később nevezte – „rémült arcot” vágott, és egy merev biccentés és zéró bók kíséretében – még egy erőltetett vagy hamisan csengő sem hangzott el – kisétált a laborból. Ezután a doktori iskola – a pletykák legnagyobb pöcegödre – tette a dolgát, és a sztori önálló életre kelt. A diákok állították, hogy lehányta a ruhámat; térdén állva könyörgött, hogy húzzak zacskót a fejemre; borzalmában úgy próbálta kitisztítani az agyát, hogy hipót ivott, és ennek következtében visszafordíthatatlan neurológiai károsodást szenvedett. Próbálom nem túl komolyan venni magam, és valahol szuper volt mémmé válni, de olyan vad pletykák keltek szárnyra, hogy kezdtem eltűnődni, talán tényleg visszataszító vagyok.

De Levit akkor sem hibáztattam soha. Soha nem neheztettem rá, amiért nem engedte, hogy erőszakkal rávegyék, hogy úgy tegyen, mintha vonzónak találna. Vagy... hát... nem visszataszítónak. Hiszen mindig is nagyon férfias férfinak tűnt. Másnak, mint a fiúk, akik körülvettek. Komolynak, fegyelmezettnek, kicsit elmélázónak. Szenvédélyesnek és tehetségesnek. Alfának, bármit is jelentsen ez. Egy orrpiercinges, kék ombre hajú lány nem passzolt a csinos nőkről alkotott elképzeléseihez, és ez rendben is van.

Azért viszont tényleg neheztelek Levira, ahogy egyébként viselkedett abban az évben, amikor együtt jártunk doktori iskolába. Például soha nem vette a fáradságot,

hogy a szemembe nézzen, amikor beszéltem vele, mindig talált kifogást, hogy ne jöjjön el a tanulmányolvasó klubba, amikor rám került a sor. Fenntartom magamnak a jogot, hogy mérges legyek azért, hogy minden csoportos beszélgetésből odébbállt abban a pillanatban, amint én csatlakoztam; hogy soha még csak nem is köszönt, annyira méltatlannak tartott a figyelme; hogy amikor beléptem a laborba, rajtakaptam, ahogy erős nemtetszéssel mered rám, mintha valami borzalmas förtelem lennék. Fenntartom a jogot, hogy keserűséget érezzek, amiért miután Timmel eljegyeztük egymást, Levi félrevonta őt, és közölte velem, hogy sokkal jobbat is találhatna nálam. Ne már, *ki* csinál ilyet?

De legfőképpen fenntartom magamnak a jogot, hogy megvessem azért, mert világossá tette, hogy középszerű kutatónak tart. A többi fölött könnyen szemet hunytam volna, de hogy nem tiszteli a munkámat... ezért örökké élezni fogom a fejszemet.

Hogy aztán ágyékon találjam vele.

Levi egy áprilisi kedden vált esküdt ellenségemmé a PhD témavezetőm irodájában. Samantha Lee nagyágyú volt – és még mindig az –, ha az agyi képzéskötésről van szó. Ha létezik módszer arra, hogy tanulmányozzunk egy élő emberi agyat anélkül, hogy felnyitnánk a koponyát, azt vagy Sam találta ki, vagy ő tökéletesítette. A kutatása fantasztikus, jól támogatott, és széles körben interdiszciplináris; ezért mentorált különféle doktorandusz hallgatókat: hozzám hasonló kognitív idegkutatókat, akiket a viselkedés idegrendszeri alapjai érdekelnek, de számítógépes szakembereket, biológusokat, pszichológusokat is. Mérnököket.

Levi még Sam laborjának zsúfolt káoszából is kiemelkedett. Mestere volt az olyan problémamegoldásnak, amit

Sam szeretett; ami művészetté emeli az agyi képalkotást. Elsőévesként Levi kitalálta, hogyan alkosson meg egy hordozható infravörös spektroszkópot, amin a poszt-doktorisok egy évtizede törték a fejüket. Harmadévre forradalmasította a labor adatelemzési folyamatát. Negyedévben publikált a *Science* magazinban. Ötödévesen pedig, amikor csatlakoztam a laborhoz, Sam együtt hívott be minket az irodájába.

– Van ez az elképesztő projekt, amit be akarok indítani – kezdte a szokásos lelkesedésével. – Ha sikerrel járunk, az a tudományterület egész arculatát megváltoztatja. És ezért a legjobb idegkutatómnak és a legjobb mérnökömnak együtt kell rajta dolgoznia.

Szellős, kora tavaszi délután volt. Jól emlékszem rá, mert az a reggel felejthetetlenre sikerült: Tim féltérden a labor kellős közepén, ahogy megkéri a kezemet. Kicsit színpadias volt, nem igazán az én stílusom, de nem akartam panaszkodni, amikor ez azt jelentette, hogy valaki örökké mellettem akar állni. Úgyhogy a szemébe néztem, lenyeltem a könnyeimet, és igent mondtam.

Néhány órával később éreztem, ahogy az eljegyzési gyűrűm fájdalmasan az összeszorított öklömbe mélyed.

– Nincs időm egy ilyen együttműködésre, Sam – közölte Levi. Olyan messze állt tőlem, amennyire csak tudott, és mégis sikerült kitöltenie a kicsi irodát, és a középpontjává válni. Nem vette a fáradságot, hogy rám nézzen. Sosem vette.

Sam a homlokát ráncolta.

– A múltkor azt mondtad, benne vagy.

– Tévedtem. – Levi arca kifürkészhetetlen maradt. Tántoríthatatlan. – Bocs, Sam! Egyszerűen túl sok a dolgom.

A torkomat köszörültem, és tettem felé néhány lépést.

– Tudom, hogy még csak elsőéves vagyok – kezdtem békítően –, de meg tudom csinálni a részem, esküszöm. És...

– Nem erről van szó – válaszolta Levi. Zöld, fekete és ridegen viharos szeme egy pillanatra elkapta a pillantásomat, és egy röpke másodpercig úgy tűnt, elakad, mint ha képtelen lenne félrenézni. Kihagyott a szívverésem. – Mint mondtam, most nincs időm új projektbe kezdeni.

Nem emlékszem, miért egyedül sétáltam ki az irodából, sem arra, hogy miért maradtam az ajtó előtt. Azt mondtam magamnak, hogy semmi baj. Levi egyszerűen elfoglalt. Mindenki elfoglalt. A tudományos világ nem más, mint egy rakás elfoglalt ember, akik elfoglaltan rohangálnak ide-oda. Én is piszok elfoglalt voltam, mert Samnek igaza volt: én voltam az egyik legjobb idegkutató a laborban. Bőven akadt saját munkám is.

Aztán meghallottam Sam aggódó kérdését.

– Miért gondoltad meg magad? *Te* mondtad, hogy a projekt menni fog, mint a karikacsapás.

– Tudom. De nem megy. Sajnálom.

– Mi nem megy?

– Nem dolgozhatok Beevel.

Sam megkérdezte, miért, de én nem hallgattam meg. A tudomány mindegyik ágához szükség van egy jó nagy adag mazochizmusra, de én ott húztam meg a határt, hogy végighallgatom, ahogy valaki a főnökömnek pocskondiáz. Elviharzottam, és a következő héten, amikor hallottam, hogy Annie boldogan csacsog arról, hogy Levi beleegyezett, hogy segít a doktori dolgozatában, már rég nem hazudtam magamnak.

Levi Ward, Ówardsága, dr. Wardbarom utált engem.
Engem.

Konkrétan engem.

Igen, szűkszavú, komor, mélabús pasi volt, és akkora, akár egy hegy. Zárkózott és introvertált. Visszafogott és távolságtartó. Nem követelhettem meg tőle, hogy kedveljen, és nem is volt szándékomban ezt tenni. De akkor is, ha mindenki mással képes volt civilizáltan, udvariasan, sőt barátságosan viselkedni, akkor velem szemben is erőt vehetett volna magán. De nem: Levi Ward egyértelműen utált engem, és ilyen gyűlölettel szemben...

Nos, egyszerűen nem volt más választásom, mint ugyanúgy utálni őt.

– Ott vagy? – kérdezi Reike.

– Aha – motyogom –, csak Levi járt a fejemben.

– Akkor a NASA-nál van? Reménykedhettek benne, hogy elküldik a Marsra, hogy visszahozza a *Curiosityt*?

– Sajnos, előbb társvezeti velem a projektet. – Az elmúlt néhány évben, mialatt a karrierem úgy kapkodott levegő után, mint egy alvási apnoétól szenvedő víziló, Levi csodásan boldogult; visszataszítóan jól. Érdekes tanulmányokat publikált, hatalmas támogatást kapott a Védelmi Minisztériumtól, és egy e-mail szerint, amit Sam küldött körbe, még a *Forbes* „Legjobb 10 negyven év alatti a tudományos életben” listára is felkerült. Az egyetlen ok, amiért anélkül viseltem el a sikerét, hogy a kardomba dőltem volna, az volt, hogy a kutatása eltávolodott az agyi képalkotástól. Így nem igazán voltunk vetélytársak, nekem pedig sikerült... nem is gondolni rá. Ez egy csodálatos képesség, ami remekül működött... a mai napig.

Komolyan, picsába a mai nappal!

– Még mindig piszkosul élvezem ezt, de erőlködni fogok, hogy testvéri legyek, és együttérző. Mennyire aggodsz azon, hogy veled dolgozol egy egytől a zacskóba zihálásig terjedő skálán?

Finneas vizének maradékát ráöntöm a cserepes szászorszépekre.

– Azt hiszem, az, hogy olyasvalakivel kell dolgoznom, aki szar kutatónak tart, legalább két inhalátort kíván.

– Elképesztő vagy. A legjobb tudós.

– Jaj, köszi! – Úgy döntök, hogy a tény, miszerint Reike az asztrológiát és a kristályterápiát is „tudomány-nak” tartja, csak kicsit von le a bók értékéből. – Szörnyű lesz. A legrosszabb. Ha még mindig olyan, mint régen, akkor én... Reike, te most pisilsz?

Szünet, amit vízcsobogás tölt ki.

– ...Talán. Hé, te ébresztettél fel engem és a hólyagomat. Légyszi, folytasd!

Mosolyogva csóválom a fejem.

– Ha kicsit is olyan, mint a Pitten volt, egy rémálom lesz vele együtt dolgozni. Ráadásul ő lesz hazai pályán.

– Persze, mert Houstonba költözől.

– Három hónapra. A kutatóasszisztenssel jövő héten indulunk.

– Féltekeny vagyok. Ki tudja, én meddig fogok itt rostokolni Portugáliában, miközben Joffrey Baratheon-utánzatok fogdosnak, akik nem hajlandóak megtanulni, mi a kötőmód. Rosszul vagyok, Bee!

Mindig meglepő marad számomra, hogy Reikével mennyire máshogy reagáltunk arra, hogy a szüleink halála előtt és után is úgy dobáltak minket, mint egy gumilabdát. Egyik távoli rokontól kerültünk a másikig, tucatnyi városban éltünk, és Reike csak arra vágyik... hogy *még több* országban éljen. Utazzon, új helyeket lásson, új dolgokat tapasztaljon. Mintha a változás utáni vágy be lenne kötve az agyába. Aznap, amikor végeztünk a középiskolában, összecsomagolt, és az elmúlt évtizedben a földrészeket

rótt. Miután pár hetet eltöltött valahol, panaszkodott, hogy unatkozik.

Én a másik véglet vagyok. Gyökeret akarok eresztetni. Biztonságra vágyom. Stabilitásra. Azt hittem, Timmel megtaláltam, de mint mondtam, kockázatos másokra támaszkodni. Az állandóság és a szerelem nem passzolnak, úgyhogy most a karrieremre koncentrálok. Hosszútávú állást szeretnék az NIH egyik kutatójaként, és ehhez tökéletes lépcsőfok a BLINK.

– Tudod, mi jutott eszembe?

– Hogy elfelejtetted lehúzni?

– Éjszaka nem húzhatom le; hangos európai csövek. Ha lehúzom, a szomszédom passzív-agresszív üzeneteket hagy. De figyi: három éve, amikor azzal töltöttem a nyarat, hogy görögdinnyét szüreteltem Ausztráliában, találkoztam ezzel a houstoni pasival. Pizok vicces volt. És cuki is. Biztosan megtalálom az e-mail-címét, és megkérdezem, facér-e.

– Ki van csukva.

– Nagyon szép szeme volt, és meg tudta érinteni az orra hegyét a nyelvével. Ez kábé a népesség tíz százalékára igaz.

Az eszembe vésem, hogy nézzek utána, ez igaz-e.

– Dolgozni megyek oda, nem orr-nyelv pasival randizni.

– Lehetne mindkettőt.

– Nem randizom.

– Miért?

– Tudod, miért.

– Ami azt illeti, nem. – Reike hangjában megjelenik a szokásos makacsság. – Figyelj, tudom, hogy amikor legutóbb randiztál...

– Menyasszony voltam.

– Egykutyá. Talán nem mentek jól a dolgok... – A leg-eufemisztikusabb eufemizmus hallatán, amivel valaha találkoztam, felszalad az egyik szemöldököm. – Biztonságban akarod érezni magad, és helyre akarod hozni az érzelmi határaidat, de ez nem akadályozhatja meg, hogy újra randizz. Nem tarthatod az összes tojásodat a tudomány kosarában. Vannak más, jobb kosarak is. Például a szex-kosár, a smár-kosár, a „hagyni egy pasinak, hogy kifizesse a drága, vegán vacsídát”-kosár meg... – Finneas pont ezt a pillanatot választja, hogy hangosan nyávogjon. Isten áldja a kis macsek időzítését! – Bee! Elhoztad azt a macskát, amiről beszéltél?

– A szomszédé. – Odahajolok, és az orrommal megsimogatom a cicát, némán köszönetet mondva, amiért prédikáció közben megakasztotta a testvéretem.

– Ha nem akarsz randizni orr-nyelv pasival, legalább szerezz egy nyavalyás macskát! A hülye nevét már úgyis kitaláltad.

– A Miaurie Curie szuper név, de nem.

– Ez a gyerekkori álmod! Emlékszel, amikor Ausztriában voltunk? Amikor Harry Potter-est játszottunk, és a patrónusod mindig a cica volt.

– A tied meg egy pacahal. – Elmosolyodom. Együtt olvastuk el a könyveket németül, mindössze néhány héttel azelőtt, hogy az Egyesült Királyságba költöztünk volna az anyai unokatestvérünkhöz, aki nem repesett túlságosan attól, hogy a parányi vendégszobájában laktunk. Uh, utálok költözni! Szomorúan hagyom itt a tárgyilagosan nézve pocsek, de hőn szeretett bethesda-i lakásomat. – Mindegy, Harry Potter már örökre el lett rontva, és nem szerzek macskát.

– Miért?

– Mert a legújabb statisztikai adatok szerint 13-17 év múlva elpusztul, a szívemet pedig 13-17 darabra töri.

– Ó, a jó életbe már!

– Megelégszem azzal, hogy más emberek macskáit szeretem, és sosem tudom, mikor távoznak el.

Puffanást hallok, valószínűleg Reike visszadőlt az ágyra.

– Tudod, mi a bajod? Úgy hívják...

– Nincs bajom, ezt már...

– ...szorongó személyiségzavar. Patologikusan független vagy, és nem engedsz másokat közel magadhoz, mert félsz, hogy végül elhagynak. Kerítést emeltél magad köré – a Bee-kerítést –, és rettegsz mindentől, ami hasonlít egy érzelmi... – Reike hangja beleveszik egy állkapocstörő ásitásba, és elönt az iránta érzett szeretet. A kedvenc hobija ellenére, hogy beüti a tulajdonságaimat a Webdokiba, és képzelt kórképeket diagnosztizál nálam.

– Menj aludni, Reike! Hamarosan hívlak.

– Jó, oké. – Újabb kis ásitás. – De igazam van, Beetch. Te pedig tévedsz.

– Naná! Jó éjt, babám!

Leteszem, és pár percig még Finneast simogatom. Amikor kisurran a kora tavaszi este lágyan fűjdogáló szellőjébe, nekilátok a csomagolásnak. Miközben a szűk farmeromat és a színes topjaimat hajtogatom, a kezembe akad valami, amit egy ideje nem láttam: egy ruha, kék alapon sárga pöttyökkel. Dr. Curie esküvői ruhája ugyanilyen kék volt. Target, tavaszi kollekció, kábé ötmillió évvel ezelőtt. Nagyjából 12 dolcsi. Ezt viseltem, amikor Levi úgy döntött, csak egy tudományos púp vagyok, a természet legvisszataszítóbb teremtménye.

Vállat vonok, és belegyömöszölöm a bőrröndömbe.

2

BOLYGÓIDEG: FILMSZAKADÁS

- EGYÉBKÉNT a tatuktól leprát lehet kapni.

Elhúzom az orrom a repülőgép ablakától, és Rocióra, a kutatóasszisztensre pillantok.

- Komolyan?

- Aha. Réges-rég az emberektől kapták el, és most visszaadják nekünk. – Vállat von. – Bosszú, hidegen tállalás, miegymás.

A gyönyörű arcát fürkészem, hogy hazudik-e. Nagy, sötét, erősen kihúzott szeme kifürkészhetetlen. A haja szinte vantafekete, elnyeli a látható fény 99%-át. Az ajka telt, a rá jellemző biggyesztéssel lefelé görbül.

Nem. Nem látok semmit.

- Ez tényleg így van?

- Hazudnék én neked?

- Múlt héten megesküdtél nekem, hogy Stephen King Micimackó spin-offot ír. – És én elhittem neki. Ahogy azt is, hogy Lady Gaga közismert sátánista, hogy a tollasütők emberi csontokból és belekből készülnek. A kaotikus gót embergyűlölet és az ijesztő fapofával előadott szarkazmus

a védjegye, és több eszem van annál, minthogy komolyan vegyem. A gond az, hogy időről-időre bedob egy olyan őrültnek hangzó sztorit, ami további vizsgálat után (értsd: Google keresés) igaznak bizonyul. Például tudtad, hogy *A texasi láncfűrészest* megtörtént események inspirálták? Rocío előtt én nem. És sokkal jobban aludtam.

– Akkor ne higgy nekem! – Vállat von, és visszatér a doktori iskola felvételi előkészítő könyvéhez. – Menj, simogass leprás tatukat, és halj meg!

Annyira fura csaj. Imádom!

– Figyelj, biztosan nem baj, ha a következő pár hónapban távol leszel Alextől? – Kicsit büntudatot érzek, amiért elszakítom a pasijától. Huszonkét éves koromban, ha valaki azt kérte volna tőlem, hogy hónapokig legyenek távol Timtől, belegyalogoltam volna a tengerbe. De visszatekintve kétségtelen, hogy totál idióta voltam, Rocío pedig elég lelkesnek tűnik a lehetőségtől. Úgy tervezi, hogy ősszel jelentkezik a Johns Hopkins neuro-programjára, és a NASA megemlézése nem fog ártani az önéletrajzában. Még meg is ölelt, amikor felajánlottam, hogy velem tarthat; pillanatnyi gyengeség volt, amit biztosan nagyon megbánt.

– Baj? Most viccelsz? – Úgy néz rám, mint egy eszelősre. – Három hónap Texasban! Tudod, hányszor láthatom La Lloronát?³

– La... micsodát?

A szemét forgatja, és bedugja az AirPodsát.

– Tényleg *semmit* nem tudsz a híres feminista szellemekről.

³ A Llorona, Síróasszony-szellem vagy Síró Boszorkány egy népszerű monda- és mesebeli alak a spanyol nyelvű államokban az amerikai kontinensen.

Elfojtok egy mosolyt, és visszafordulok az ablakhoz. 1905-ben dr. Curie úgy döntött, hogy a Nobel-díjért kapott pénzt arra fordítja, hogy felfogadja az első kutatóaszszisztensét. Kíváncsi vagyok, hogy a végén ő is egy kissé ijesztő, Cthulhu⁴-imádó, emós lánnyal dolgozott-e. Addig bámulom a felhőket, amíg beleunok, aztán előveszem a telefonomat a zsebemből, és rácsatlakozom az ingyenes fedélzeti wifire. Rocióra pillantok, megbizonyosodom róla, hogy nem rám figyel, és elfordítom a kijelzőt.

Nem vagyok nagyon titkolózó ember, leginkább lustaságból; nem vagyok hajlandó kognitív munkát fektetni abba, hogy számontartsam a hazugságokat és elhallgatásokat. Egy titkom mégis van. Egyetlen olyan információ, amit soha nem osztottam meg senkivel; még a testvéremmel sem. Ne érts félre, az életemet is rábíznám Reikére, de ahhoz is elég jól ismerem, hogy lássam magam előtt a jelenetet: rajta könnyű nyári ruha van, egy skót pásztorral flörtöl, akit egy trattoriában ismert meg az Amalfi-parton. Úgy döntenek, hogy benyomják a gombát, amit az előbb vásároltak egy fehérorosz gazdától, és véletlenül kikoctogja az egyetlen dolgot, amit határozottan megtiltottam neki: az ikertestvére, Bee csinálja a tudományos Twitter egyik legnépszerűbb és legellentmondásosabb fiókját. A skót pásztor unokatestvére titokban férfitajozó aktivista, aki elküld nekem postán egy döglött oposszumot, beköp az örült barátainak, és kirúgnak.

Köszönöm, kihagynám. Túlságosan szeretem a munkámat (és az oposszumokat).

A @MitTenneMarie fiókot a doktori iskola első szemeszterében csináltam. Neuro-anatómia kurzust tar-

⁴Cthulhu egy fiktív űrbéli lény, mely először H. P. Lovecraft 1926-ban írt, Cthulhu hívása című novellájában jelent meg.

tottam, és úgy döntöttem, hogy a szemeszter közepén csináltatok a diákjaimmal egy névtelen felmérést, hogy őszinte visszajelzést kapjak arról, hogyan javítsak a kurzuson. És amit kaptam... nem az volt. Azt mondták, az óráim izgalmasabbak lennének, ha meztelenül tartanám őket. Hízzak egy kicsit, csináltassam meg a cicimet, ne fessek a hajamat „természetellenes színekre”, szabaduljak meg a piercingjeimtől. Még egy telefonszámot is kaptam, hogy hívjam fel, ha „valaha kedvem szottyanna egy 25 centis dákóra”. (Aha, persze.)

Az üzenetek elég szörnyűek voltak, de amitől a mosdóban zokogtam, az a diáktársaim – köztük Tim – reakciója volt. Kiröhögték a kommenteket azzal, hogy ártatlan csinyek, és lebeszéltek róla, hogy jelentsem a tanszék vezetőségének; azt mondták, a bolhából csinálok elefántot.

Persze mindannyian férfiak voltak.

(Komolyan, a férfiak miért *léteznek?*)

Aznap éjjel sírva aludtam el. Másnap felkeltem, és azon tűnődtem, vajon még hány nő érzi magát ennyire egyedül a STEM⁵ világában, mint én. Hirtelen felindulásból letöltöttem a Twittert, és regisztráltam a @MitTenneMarie fiókot. Választottam egy pocskékul photoshopolt képet dr. Curie-ről, amin napszemüveget visel, és egy egysoros biót: *1889 óta lányosabbá teszi a periódusos rendszert (lány)*. Csak bele akartam ordítani a semmibe. Őszintén azt hittem, hogy senki még csak nem is látja az első tweetemet. De tévedtem.

⁵Science, Technology, Engineering and Mathematics = Tudomány, Technológia, Mérnöki megoldások és Matematika.

@MitTenneMarie: Mit tenne dr. Curie, a Sorbonne első női oktatója, ha az egyik diákja arra kéré, hogy az előadásait meztelenül tartsa meg?

@198888: Megrövidítené a felezési idejét.

@annahhh: BEKÖPNÉ PIERRE-NEK!!!

@emily89: Tenne egy kis polóniumot a gatyájába, és nézné, ahogy összetöpörödik a pöcse.

@bioféreg55: Atomot rá ATOMOT RÁ

@lucyatengerben: Ez veled történt? Úristen, annyira sajnálom. Egyszer egy diák mondott valamit a seggemről, tök undorító volt, és senki nem hitt nekem.

Több mint egy fél évtizeddel később, miután párszor említett a *Felsőoktatási Krónika*, cikk jelent meg rólam a New York Timesban, és több mint egymillió követőm lett, az MTM a boldog menedékemmé vált. A legjobb, hogy szerintem sok más emberé is. Az oldal egyfajta terápiás csoport lett, amit a STEM világában dolgozó nők arra használnak, hogy elmeséjék a történeteiket, tanácsokat adjanak egymásnak, és... panaszkodjanak.

Ó, igen, panaszkodunk. Sokat panaszkodunk, és ez csodálatos.

@BiológiaSarah: Szia, @MitTenneMarie, ha nem neveznék meg szerzőként egy olyan projektnél, ami eredetileg az ő ötlete volt, és amin több mint

egy évig dolgozott? Az összes szerző férfi, mert
természetesen férfiak.

– Jaj! – grimaszolok, és reagálok Sarah tweetjére.

Marie belecsempészne egy kis rádiumot a kávéjukba.
Azt is fontolóra venné, hogy jelenti mindezt az
intézmény Kutatási Integritás Hivatalának, közben
gondosan dokumentálva a folyamat minden lépését. ♥

Rányomok az „Elküld” gombra, az ujjaimmal dobok a karfán, és várok. Nem az én válaszaim jelentik az oldal fő vonzerejét, a legkevésbé sem. A valódi ok, amiért az emberek felkeresik az MTM-et, az...

Igen. Ez az. Érzem, hogy mosolyra húzódik a szám, amikor megindulnak a válaszok.

@DrAllixx: Velem is ez történt. Én voltam az egyetlen nő, az egyetlen színesbőrű a szerzők között, és a bírálati szakaszban hirtelen eltűnt a nevem. Írj üzit, ha beszélgetnél, Sarah.

@AmyBernard: Tagja vagyok a Nők a Tudományban Társaságnak, és a honlapunkon adunk tanácsot az ilyen helyzetekre (sajnos gyakoriak)!

@AGeologikus: Ugyanezen megyek épp át
@BiológiaSarah. Jelentettem a KIH-nak, még zajlik az ügy, de szívesen meghallgatlak, ha kiadnád magadból.

@SteveHarrison: Haver, van egy hírem: hazudsz magadnak. A közreműködésed nem eléggé ÉRTÉKES, hogy szerzőséget kapj. A csapatod szívességet tett

neked azzal, hogy egy darabig bevettek, de ha nem vagy elég okos, akkor ENNYI VOLT. Nem minden akörül forog, hogy nő vagy, néha egyszerűen csak lúzer vagy. 🙄

Általánosan elfogadott igazság, hogy egy női közösségnek, akik próbálnak a maguk dolgával törődni, biztosan szüksége van egy random férfi véleményére.

Már rég megtanultam, hogy mindig rossz ötlet szóba állni az alagsorlakó stendlordokkal, akik azért jönnek fel a netre, hogy balhézzanak; azt szeretném a legkevésbé, hogy a törekeny egójuk ingyen szórakozáshoz jusson. Ha kicsit ki akarják ereszteni a gőzt, vehetnek edzőtermi bérletet vagy játszhatnak lövöldözős videojátékokkal. Mint a normális emberek.

El akarom rejteni @SteveHarrison áldásos közreműködését, de észreveszem, hogy valaki válaszolt neki.

@Shmacademics: Ja, Marie, néha csak egy lúzer vagy. Steve csak tudja.

Felnevetek.

@MitTenneMarie: Jaj, Steve! Ne légy túl szigorú magadhoz.

@Shmacademics: Ő csak egy fiú, aki áll egy lány előtt, és arra kéri, hogy végezzen kétszer annyi munkát, mint ő valaha, hogy bizonyítsa, méltó arra, hogy kutató legyen.

@MitTenneMarie: Steve, te régi vágású romantikus!

@SteveHarrison: Kapjátok be. A nők nevetséges erőltetése a STEM-ben tönkreteszi a STEM-et. Az embernek azért kellene munkát kapnia, mert jó. NEM AZÉRT, MERT VAGINÁJA VAN. De most az emberek úgy érzik, muszáj nőket felvenniük, és olyan férfiak helyett kapnak munkát, akik KÉPZETTEBBEK. Ez a STEM végét jelenti, ÉS EZ BAJ.

@MitTenneMarie: Látom, hogy ez felzaklatott, Steve.

@Shmacademics: Nyugi, nyugi.

Steve mindkettőnket letilt, és újra felnevetek, amiért egy kíváncsi pillantást kapok Rociótól. @Shmacademics egy másik igen népszerű fiók a tudományos Twitteren, és a legnagyobb kedvencem. Legtöbbször arról tweetel, hogy írnia kellene, gúnyolódik az elitizmuson és az elefántcsonttoronyban élő tudósokon, rámutat a rossz vagy elfogult tudományra. Kezdetben kicsit bizalmatlan voltam vele szemben; a biójában az áll, hogy „fiú”, és mind tudjuk, hogyan tudnak viselkedni a cisz férfiak az interneten. De a végén egyfajta szövetséget kötöttünk. Amikor a stemlordok már a puszta gondolattól megsértődnek, hogy vannak nők a STEM világában, és vasvillát rázogattva jelennek meg a válaszaikban, segít egy kicsit nevetségessé tenni őket. Nem tudom biztosan, mikor kezdtünk privát üzeneteket küldözgetni egymásnak, mikortól nem aggódtam többé amiatt, hogy talán titokban visszavonult gamergater⁶, aki le akar leplezni, ahogy arra sem, mikor-

⁶Gamergate: a videojáték-ipart érintő botrány, ami szexista indíttatásból női fejlesztők és újságírók elleni online zaklatásból és heves lejárató kampányból állt.

tól kezdtem barátként gondolni rá. De pár évvel később itt vagyunk, és vagy fél tucat különböző dolgról beszélgetünk hetente párszor, anélkül, hogy akár csak az igazi nevünket elárultuk volna. Fura, hogy tudom, Shmac háromszor volt tetves másodikban, de azt nem, hogy melyik időzónában él? Kicsit. De egyben felszabadító is. Ráadásul veszélyes lehet, ha a neten elárulod a véleményedet. Az internet egy tenger tele fura, cyberbűnöző hallal, és ha Mark Zuckerberg letakarhatja a laptopja kameráját egy darab ragasztószalaggal, akkor én is fenntartom a jogot, hogy könnyörtelenül névtelen legyek.

Az utaskísérő egy tálcáról pohár vízzel kínál. Mosolyogva megrázom a fejem, és DM-et írok Shmacnak.

MARIE: Szerintem Steve nem akar többé velünk játszani.

SHMAC: Szerintem Steve maradhatott volna még ebihal.

MARIE: Lol!

SHMAC: Hogy ityeg?

MARIE: Jól! A menő új projekt jövő héten kezdődik. Megszabadulok az undorító főnökömtől.

SHMAC: Nem hiszem el, hogy a pasi még ott van!

MARIE: A kapcsolatok ereje. És a tehetetlenségé. És te hogy vagy?

SHMAC: A meló érdekes.

MARIE: Jól érdekes?

SHMAC: Politikailag érdekes. Úgyhogy nem.

MARIE: Félek rákérdezni. És milyen a többi?

SHMAC: Fura.

MARIE: A macskád megint belekakilt a cipődbe?

SHMAC: Nem, de a múltkor találtam egy paradicsomot a bakancsomban.

MARIE: Legközelebb küldj képet! Mi folyik ott?

SHMAC: Semmi, komolyan.

MARIE: Jaj, ne már!

SHMAC: Honnan tudod, hogy egyáltalán folyik valami?

MARIE: Hiányoznak a felkiáltójelek!

SHMAC: !!!!!!!11!!1!!!!!!

MARIE: Shmac.

SHMAC: Csak hogy tudd, épp nagyot sóhajtok.

MARIE: Azt lefogadom. Mesélj!

SHMAC: Egy lány az.

MARIE: Óóóóóó! Mesélj el
MINDENT!!!!!!!!11!!1!!!!!!

SHMAC: Nincs nagyon mit mesélni.

MARIE: Most ismerted meg?

SHMAC: Nem. Valaki, akit már régóta ismerek, és
most visszatért.

SHMAC: És házas.

MARIE: Veled?

SHMAC: Lehangelő, de nem.

SHMAC: Bocs... épp átrendezzük a labort.
Mennem kell, mielőtt valaki tönkretesz egy
ötmilliós berendezést. Később beszélünk.

MARIE: Persze, de mindent tudni akarok
a viszonyodról egy férjezett nővel.

SHMAC: Bárcsak.

Jó tudni, hogy Shmac mindig egy kattintásra van, főleg most, hogy a Wardbarom rideg, kellemetlen karjai közé sétálok.

Átváltok az e-mailre, hogy lássam, Levi végre válaszolt-e a levélre, amit három napja küldtem. Csak pár sor volt – *Helló! Rég nem láttalak. Már nagyon várom, hogy*

együtt dolgozzunk. Van kedved találkozni a hétvégén, hogy beszéljünk a BLINK-ről? –, de biztosan túl elfoglalt volt ahhoz, hogy válaszoljon. Vagy túlságosan eltölti a megvevés. Vagy mindkettő.

Pfú.

Nekidőlök a fejtámlának, lehunyom a szemem, és azon tűnődöm, dr. Curie hogyan viselkedne Levi Warddal. Valószínűleg elrejtene pár radioaktív izotópot a pasi zsebében, fogná a popcorn, és nézné, ahogy a radioaktív bomlás teszi a dolgát.

Aha, kábé stimmel.

Pár perccel később elalszom. Azt álmodom, hogy Levi félig oposszum: a bőre halvány, sárgászöld színben ragyog, és egy paradicsomot szed ki a bakancsából egy drága eszközzel. És mindezzel együtt a legfurább, hogy végre kedves volt velem.

KICSI, BÚTOROZOTT LAKÁSOKBAN szállásolnak el minket egy épületben a Johnson Űrközpont közvetlen közelében, mindössze pár percnnyire a Sullivan Kutatóintézetől, ahol majd dolgozom. El sem hiszem, milyen rövid távolságon fogok ingázni.

– Lefogadom, hogy majd így is sikerül folyton elkészned – mondja Rocío, mire én szűrős szemmel nézek rá, miközben kinyitom az ajtót. Nem az én hibám, hogy a meghatározó éveim nagy részét Olaszországban töltöttem, ahol az idő csak udvarias javaslat.

A hely sokkal szebb, mint a lakás, amit én bérek; talán a mosómedve incidens miatt, talán mert a bútoraim 90%-át az Ikea akciós sarkából veszem. Van erkélye, van mosogatógép és – hatalmas javulás az életminőségemben – olyan vécé, ami minden esetben öblít, amikor megnyo-

mom a kart. Igazi paradigmaváltás. Izgatottan kinyitok és becsukok minden egyes szekrényt (mind üres; nem tudom pontosan, mit vártam), fényképeket csinálok, hogy elküldjem Reikének és a munkatársaimnak, kiteszem a kedvenc Marie Curie mágneseimet a hűtőre (a képen egy mérőedényt tart, amin az áll: „Sugárzó egyéniség vagyok”), kiakasztom a madáretetőmet az erkélyre, aztán...

Még mindig csak délután fél három. Aah.

Nem mintha én olyan ember lennék, aki utálja, ha szabadideje van. Öt hosszú órát is el tudok tölteni szunyókálással, *A hivatal* egyik teljes évadának újranézésével, miközben gumicukrot majszolok vagy belekezek „A kanapétól az 5 kilométerig” program második lépésébe, amivel kapcsolatban még mindig nagyon... oké, *nagyjából* elkötelezett vagyok. De itt vagyok! Houstonban! Az űrközpont közelében! Mindjárt belekezek életem legmenőbb projektjébe!

Péntek van, és hétfőig nem kell bejelentkezni, de tele vagyok ideges energiával. Úgyhogy írok Rociónak, hogy nem akarja-e megnézni velem az űrközpontot (Nem.), vagy vacsorázna-e velem. (Én csak állati tetemeiket eszem.).

Annyira gonosz. Imádom!

Az első benyomásom Houstonról: nagy. Ezt szorosan követi: párás, aztán az, hogy párásan nagy. Marylandben még mindig maradt némi hó a földhöz tapadva, de itt az űrközpont már buja zöld, nyílt terek és nagy épületek keveréke, meg egy kiállított régi NASA repülő. Családok látogatnak ide, amitől az egész egy kicsit úgy néz ki, mint egy vidámpark. Nem hiszem el, hogy a következő három hónapban rakétákat fogok látni munkába menet. Egyértelműen kenterbe veri a perverz zebraórt, aki az NIH kampuszán dolgozik.

A kutatóintézet a központ szélén áll. Széles, futurista, háromemeletes üvegfalakkal és egy bonyolultnak tűnő lépcsőrendszer, amin nem igazán tudok kiigazodni. Belépek a márvány előcsarnokba, azon tűnődöm, hogy vajon az új irodámnak lesz-e ablaka. Nem vagyok hozzászokva a természetes fényhez, a hirtelen D-vitamin-bevitel meg is ölhet.

– Bee Königswasser vagyok – mosolygok a recepciósrá. – Hétfőn fogok kezdeni, esetleg körbenézhetnék?

Bocsánatkérően rám mosolyog.

– Nem engedhetem be, ha nincs kártyája. A mérnöki laborok az emeleten vannak; szigorúan őrzött területek.

Persze. Igen. A mérnöki laborok. Levi laborjai. Valószínűleg odafent van, elmerülve a munkában. A mérnökösködésben. A laborozásban. Az e-mailem meg nem válaszában.

– Semmi gond, érthető. Én csak...

– Dr. Königswasser? Bee?

Megfordulok. Egy szőke fiatalember áll mögöttem. Ártalmatlanul jóképű, középmagas, úgy mosolyog rám, mintha régi ismerősök lennénk, bár nem tűnik ismerősnek.

– Helló...

– Nem akartam hallgatózni, de meghallottam a nevedet, és... Guy vagyok. Guy Kowalsky.

A név azonnal beugrik. Elvigyorodom.

– Guy! Annyira örülök, hogy személyesen is megismerhetlek! – Amikor először hallottam a BLINK-ről, Guy volt a logisztikai kérdések terén a kapcsolattartóm, és váltottunk egymással néhány e-mailt. Űrhajós – *egy igazi űrhajós!* –, a BLINK-en dolgozik, amikor a Földön van. Annyira jól ismeri a projektet, hogy kezdetben azt hittem, ő lesz a társam.

Barátságosan kezét ráz velem.

– Imádom a munkádat! Minden cikketet olvastam; rengeteget fog veled nyerni a projekt.

– Szintén. Alig várom, hogy együtt dolgozzunk!

Ha nem lettem volna kiszáradva a repüléstől, valószínűleg elsírom magam. Nem hiszem el, hogy ez az ember, ez a kedves, kellemes ember, akivel egy perc alatt több pozitív interakciónk volt, mint dr. Wardbarommal egy év alatt, lehetett volna a vezetőtársam. Biztosan kiakaszottam valamelyik istent. Zeust? Erósz? Tuti, hogy Poszeidónt. Elpazarolt ifjúságom idején nem kellett volna belepisílnem a Balti-tengerbe.

– Mi lenne, ha körbevezetnélek? A vendégemként bejöhetsz.

Biccent a recepciónak, és int, hogy kövessem.

– Nem akarnálak távol tartani az... úrhajóskodástól.

– Két küldetés között vagyok. Bármikor szívesen körbevezetlek hibakeresés helyett. – Vállat von, van benne valami kislejtőn sármos. Jól ki fogunk jönni, ezt már most tudom.

– Régóta élsz Houstonban? – kérdezem, miközben belépünk a liftbe.

– Kábé nyolc éve. A doktoriról rögtön a NASA-hoz jöttem. Jelentkeztem úrhajósnak, elvégeztem a kiképzést, aztán egy küldetést. – Fejben számolok. Ezek szerint a harmincas évei közepén jár, idősebb, mint eredetileg gondoltam. – Az elmúlt két évben leginkább a BLINK előfutárán dolgoztam. Megterveztem a sisak szerkezetét, kitaláltam a vezeték nélküli rendszert. De eljutottunk egy olyan pontra, ahol szükségünk lenne a csapatba egy idegstimulációs szakértőre. – Melegen rám mosolyog.

– Alig várom, hogy lássam, mit főzünk ki ketten! – Azt is, hogy kiderítsem, miért Levit nevezték ki a projekt

élére olyasvalaki helyett, aki évek óta foglalkozik vele. Egyszerűen nem tűnik fairnek. Guyjal és velem szemben sem.

Nyílik a liftajtó, és egy érdekesnek tűnő kávézó felé mutat a sarokban.

– Az a hely ott: elképesztő szendvicsek és a világ legrosszabb kávéja. Éhes vagy?

– Nem, köszi.

– Biztos? Én fizetem. A tojásos szendvics majdnem olyan jó, mint amennyire a kávé rossz.

– Nem igazán eszem tojást.

– Hadd találjam ki, vegán vagy?

Bólintok. Nagyon igyekszem szakítani a sztereotípiákkal, amik a magamfajtákat sújtják, és nem használni a „vegán” szót az első három találkozáskor egy új ismerőssel, de ha ő említi, lesz, ami lesz.

– Be kell mutassalak a lányomnak. Nemrég bejelentette, hogy nem eszik több állati terméket. – Felsőhajt. – Múlt hétvégén sima tejet öntöttem a kukoricapelyhére, azt hittem, nem veszi észre a különbséget. Közölte, hogy a jogászaik majd keresnek.

– Hány éves?

– Most múlt hat.

Felnevetek.

– Sok szerencsét hozzá!

Én hétévesen hagytam abba a húsevést, amikor rájöttem, hogy az isteni *pollo* falatkák, amiket a szicíliai nagyanyám szinte mindennap felszolgált, és a cuki *galline*, ami a farmon csipeget, még... szorosabb kapcsolatban áll egymással, mint eredetileg gyanítottam. Döbbenetes csavar, tudom. Reike közel sem volt ennyire lesújtva. Amikor eszeveszetten magyaráztam, hogy „a malacoknak is van

családja: anyukája, apukája és testvérei, akiknek hiányozni fognak”, csak elgondolkodva bölintott.

– Azt mondod, hogy együk meg az egész családot? – Pár év múlva teljesen vegán lettem. Közben a testvérem életcéljává tette, hogy két embernek elég állati terméket egyen. Ketten együtt bocsátjuk ki egy normális ember karbonlábnyomát.

– A mérnöki laborok ezen a folyosón működnek – magyarázza Guy. A tér érdekes keveréke az üvegnek és a fának, néhány helyiségbe itt-ott belátok. – Kicsit zsúfolt, és a legtöbben ma szabadságon vannak... Áthelyezzük a berendezéseket, és átrendezzük a teret. Sok folyamatban lévő projektünk van, de a BLINK mindenkinek a kedvenc gyereke. A többi úrhajós időnként beugrik, csak hogy megkérdezzék, meddig tart, míg a klassz cuccuk elkészül.

Elvigyorodom.

– Komolyan?

– Aha.

Szó szerint az a munkaköri leírásom, hogy klassz dolgokat csinálók úrhajósoknak. Beírhatom a LinkedIn profilomba. Nem mintha bárki használná a LinkedInt.

– Az idegtudományi laborok – a te laborjaid – jobb oldalon lesznek. Erre vannak a... – Megcsörren a telefonja. – Bocs. Nem baj, ha felveszem?

– Dehogy! – Elmosolyodom a hódos telefontokját látva (a természet mérnöke), és félrenézek.

Eltűnődöm, hogy Guy bénának tartana-e, ha csinálnék néhány képet az épületről a barátaimnak. Úgy döntök, hogy ezzel együtt tudnék élni, de amikor előveszem a telefonomat, zajt hallok a folyosóról. Halk és vékony, nagyon úgy hangzik, mint egy...

– Miaú!

Visszapillantok Guyra. Nagyban magyarázza egy nagyon fiatal valakinek, hogyan kapcsolja be a *Vaianát*, úgy-hogy úgy döntök, nyomozni kezdek. A legtöbb helyiség üres, laborok tele hatalmas, homályos berendezésekkel, amik úgy néznek ki... hát, mintha a NASA-hoz tartoznának. Férfihangokat hallok valahol az épületben, de nyoma sincs a...

– Miaú!

Megfordulok. Úgy egy méternyire kíváncsian méreget egy gyönyörű, fiatal, háromszínű macska.

– Hát te meg ki vagy? – Lassan kinyújtom a kezemet. A cica közelebb jön, óvatosan megszagolgatja az ujjaimat, és üdvözlésképpen hozzám dörgöli a fejét.

Felnevetek.

– Nagyon aranyos kislány vagy. – Leguggolok, hogy megvakarjam az álla alatt. Játékos, kedveskedő harapással rágcsálja az ujjamat. – Hát nem dorombolóan tökéletes kis kölyök vagy? Micsoda *szőrencse*, hogy megismerhetlek.

Megvetően néz rám, és elfordul. Szerintem érti a szövicceket.

– Ne már, csak *cicc* volt! – Újabb felháborodott pillantás. Aztán felugrik egy közeli kiskocsira, amit toronymagasan telepakoltak dobozokkal és nehéz, labilis kinézetű felszereléssel. – Hova mész?

Hunyorgok, próbálom kitalálni, hova tűnt, és ekkor veszem észre. A felszerelés? A labilis kinézetű berendezés? Ami azt illeti, *tényleg* labilis. És a macska pont annyira lökte meg, hogy elmozdítsa. És a fejemre esik.

Úgy...

Kábé...

Most...

Kevesebb mint három másodpercem van elmozdulni. Ami nagy kár, mert hirtelen az egész testem kővé der-

medten válaszol az agyam utasításaira. Állok ott, rémülten, bénultan, és lehunyom a szemem, miközben kaotikus gondolatok cikáznak a fejemben. *A macska jól van? Meg fogok halni? Istenem, meg fogok halni. Agyonüt egy volf-rám üllő, mint Wile E. Coyote-ot. Egy huszonegyedik századi Pierre Curie vagyok, mindjárt betöri a koponyámat egy lovaskocsi. Csakhogy nekem nincs helyem a Párizsi Egyetem fizika tanszékén, amit a kedves feleségemre, Marie-ra hagyhatok. Csakhogy én alig tizedannyi tudományos eredményt értem el, mint akartam. Csakhogy annyi mindent akartam, és soha, te jó ég, bármelyik pillanatban...*

Valami oldalról nekicsapódik a testemnek, és nekilök a falnak.

Minden fáj.

Pár másodpercig. Aztán a fájdalomnak vége, és minden zaj. Fém csörömpöl, ahogy a földhöz csapódik, rémült kiáltás, egy éles „Miaú!” valahol a távolban, és közelebb a fülemhez... valaki zihál. Alig pár centire tőlem.

Kinyitom a szemem, levegő után kapkodok, és...

Zöld.

Csak zöldet látok. Nem sötétzöld, mint odakint a fű. Nem halvány, mint a pisztácia, amit a gépen ettem. Ez a zöld világos, metsző, intenzív. Ismerős, de nehéz hova tenni, mintha...

Szempár. A legzöldebb szempárba nézek fel, amit valaha láttam. Egy szempárba, amit már láttam korábban. Egy szempárba, amit hullámos, fekete haj keretez, és egy arcra, ami csupa szög, él és telt ajak. Egy arcra, ami bántóan, tökéletlenül jóképű. Egy arcra, ami nagy, izmos testhez tartozik: egy testhez, ami a falhoz szegez engem, egy testhez, ami egy széles mellkasból és két combból áll, amik mamutfenyőnek is elmennének. Simán. Az egyik becsúszott a lábaim közé, és fent tart engem. Mozdíthatat-

lanul. Ennek az embernek még az *illata* is olyan, mint egy erdő... és *az a száj*. Az a száj még mindig zihál felettem, valószínűleg az erőlködéstől, hogy kikapjon a majd 350 kilós mechanikai berendezés alól, és...

Ismerem azt a száját.

Levi.

Levi.

Hat éve nem láttam Levi Wardot. Hat áldott, boldog éve. És most itt van, belenyom a falba a NASA űrközpontjának közepén, és úgy néz ki... úgy néz ki...

– Levi! – kiáltja valaki. A csörömpölés abbamaradt. Ami le akart esni, az megállapodott a padlón. – Egyben vagy?

Levi nem moccan, nem is néz félre. A szája mozog, és a nyaka is. Az ajka szétválík, hogy mondjon valamit, de nem jön ki rajta hang. Helyette egy kéz, ami egyszerre sürgető és gyengéd, odanyúl, hogy megfogja az arcomat. Olyan nagy, hogy úgy érzem, tökéletesen közrefog. Beborít a zöld, barátságos melegség. Nyöszörgök, amikor eltávolodik a bőromtól, panaszos, önkéntelen hang tör fel a torkom mélyéről, de elakad, amikor rájövök, hogy csak a koponyám hátsó részére siklik. A kulcscsontom mélyedéséhez. A homlokomhoz, hátrasimítja a hajamat.

Óvatos érintés. Sürgető, de finom. Habozó, de sürgető. Mintha tanulmányozna engem. Mintha megpróbálna megbizonyosodni arról, hogy egyben vagyok-e. Az emlékezetébe vés.

Felemelem a tekintetem, és most először veszem észre a mély, leplezetlen aggodalmat Levi szemében.

Az ajka mozog, és azt hiszem, talán... az én nevemet tátogja? Egyszer, aztán újra? Mint valamilyen imát?

– Levi? Levi, a lány...

A szemhéjam lecsukódik, és minden elsötétül.